

РЕШЕНИЕ

№ 12

гр. Перник, 15.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети януари през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ВИКТОР Б. ГЕОРГИЕВ

Членове: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ
КАМЕЛИЯ Г. НЕНКОВА

при участието на секретаря КАТЯ ХР. СТАНОЕВА
в присъствието на прокурора Ан. Бл. Дж.
като разглежда докладваното от ВИКТОР Б. ГЕОРГИЕВ Въззивно
административно наказателно дело № 20211700600360 по описа за 2021
година

за да се произнесе взе предвид следното:

С решение № 5 от 08.10.2021 г., постановено по НАХД № 50/2021 год. по описа на
Трънския районен съд, обвиняемият В. Р. Г., българин, български гражданин, със средно
образование, женен, пенсионер по болест, неосъждан е бил признат ЗА НЕВИНОВЕН в
това, че в периода от 29.01.2021 г. до 14.02.2021 г. на ГКПП -С., при условията на
продължавано престъпление по смисъла на чл. 26, ал. 1 от НК, пред служители на ГКПП - С.,
съзнателно се е ползвал от неистински частни документи - Сертификати с лабораторни ID:
****, ID: **** и ID:**** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр.С. за извършени изследвания за SARS
coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателни резултати, на които е придаден
вид, че са издадени от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С., когато от тях за самото съставяне не
може да се търси наказателна отговорност, както следва:

1. На 29.01.2021 г. на ГКПП - С., пред младши инспектор И. Б. Б. - служител на ГКПП -С.,
съзнателно се е ползвал от неистински частен документ - Сертификат с лабораторен ID: ****
от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С. за извършено изследване за SARS coronavirus 2 RNA по
метода Real time PCR с отрицателен резултат, на който е придаден вид, че е издаден от
СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С., когато от него за самото съставяне не може да се търси
наказателна отговорност;

2. На 31.01.2021 г. на ГКПП - С., пред младши инспектор Н. И. Д. - служител на ГКПП -С.,
съзнателно се е ползвал от неистински частен документ - Сертификат с лабораторен ID: ****
от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С. за извършено изследване за SARS coronavirus 2 RNA по
метода Real time PCR с отрицателен резултат, на който е придаден вид, че е издаден от
СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С., когато от него за самото съставяне не може да се търси
наказателна отговорност;

3. На 06.02.2021 г. на ГКПП - С., пред младши инспектор И. Б. Б. - служител на ГКПП -С., съзнателно се е ползвал от неистински частен документ - Сертификат с лабораторен ID: **** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С. за извършено изследване за SARS coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателен резултат, на който е придаден вид, че е издаден от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С., когато от него за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност;

4. На 13.02.2021 г. на ГКПП - С., пред младши инспектор З. В. М. - служител на ГКПП -С., съзнателно се е ползвал от неистински частен документ - Сертификат с лабораторен ID: **** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С. за извършено изследване за SARS coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателен резултат, на който е придаден вид, че е издаден от МДЛ „РАМУС“ ООД гр. С., когато от него за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност;

5. На 14.02.2021 г. на ГКПП - С., пред младши инспектор И. Б. Б. - служител на ГКПП -С., съзнателно се е ползвал от неистински частен документ - Сертификат с лабораторен ID: **** от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С. за извършено изследване за SARS coronavirus 2 RNA по метода Real time PCR с отрицателен резултат, на който е придаден вид, че е издаден от СМДЛ „РАМУС“ ООД гр. С., когато от него за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност - ПРЕСТЪПЛЕНИЕ по чл. 316, пр. 1 във вр. чл. 309, ал. 1, пр. 1 във вр. чл. 26, ал. 1 от НК като на основание чл. 378, ал.4, т.2 от НК го е ОПРАВДАЛ по така повдигнатото обвинение.

Против така постановеното решение в срока по чл.319 от НПК е постъпил протест, както и допълнителен такъв от държавното обвинение, като и в двата протеста се моли съдът да отмени атакуваното решение като неправилно и да постанови друго, с което обвиняемият- В.Г. да бъде признат за ВИНОВЕН в извършване на престъпление по чл. 316, пр. 1 във вр. чл. 309, ал. 1, пр. 1 във вр. чл. 26, ал. 1 от НК и съдът да го освободи от наказателна отговорност и му наложи административно наказание „Глоба“ в размер на 1000 лева. Доводите в допълнителния протест, доразвиват съображенията в първоначално подадения такъв, като в отделни пунктове прокурорът посочва аргументи защо счита, че деянието е доказано, както от обективна, така и от субективна страна, като напълно не се съгласява с мотивите на районния съд. Сочи че изводите на съда са неправилни и необосновани. Изтъква и че в мотивите си съдът противоречиво е коментирал доводи за съпричастност на обвиняемия към съставянето на ксерокопието на частен документ, като сочи, че за осъществяване на престъплението, за което обвиняемият е предаден на съд не е необходимо да има съпричастност на обвиняемия към съставянето на ксерокопието на частния документ, а само ползването му, каквото е и обвинението спрямо В.Г.. Изразено е пълно несъгласие и с приетото от съда, че от обективна страна не е доказано обвинението за ползване на инкриминираното ксерокопие, удостоверяващо отрицателен тест за COVID-19, тъй като не е доказано по несъмнен и безспорен начин, че обвиняемият В.Г. да е представил на процесиите дати инкриминираните три сертификата за отрицателен тест, както и че наличните по делото не са документи по смисъла на закона. Този извод на съда е посочено, че е неправилен и необоснован, тъй като трите броя сертификати представляват документи по смисъла на закона, а и по делото са събрани достатъчно гласни и писмени доказателства, касаещи авторството на деянието от страна на обвиняемия В.Г.. Прокурорът не е съгласен и че деянието не е доказано от субективна страна, както е посочил съда, като в протеста се акцентира, че и този извод на съда също е неправилен и необоснован, тъй като обвиняемият- В.Г. е бил наясно, че не е посещавал през 2021 г. СМДЛ „Рамус“ ООД гр. С., респ. там не са му правени изследвания за COVID-19, но въпреки това, е представил пред служителите на ГКПП - С. процесиите сертификати, тъй като без тях не може да премине през ГКПП. С тези доводи се моли за отмяна на атакуваното решение и постановяване на ново такова в обратния смисъл.

По делото се сочи, че няма доказателства, установяващи, че през посочения период няма направени от Г. тестове за COVID-19 в СМДЛ „Рамус“ООД гр.С., във всичките им лаборатории, тъй като обвиняемият не можел да помни кога и къде си е правил тестове през

2021 г. с оглед направените от него, многобройни изследвания. Още повече, че СМДЛ "Рамус" ООД С. имала много лаборатории в С., а не само една, която може евентуално да бъде запомнена. Защитата счита, че с оглед на събраните по делото доказателства е правилен направеният извод на съда в мотивите на обжалваното решение, че представените по делото, че незаверени фотокопия от сертификатите не са документи по смисъла на закона.

В пледоариите си пред въззивната инстанция, прокурорът при ОП-Перник-прокурор Д. поддържа протеста, като излага пространна пледоария за порочността на атакуваното решение и моли за неговата отмяна. В пледоарията си прокурорът посочва, че счита решението на ТРС, за неправилно и незаконосъобразно, тъй като не почива върху доказателствения материал. В конкретния случай РС се сочи, че съдът е дал изцяло вяра на обясненията на подсъдимия Г. относно начина на придобиване на процесните сертификати, като изобщо не е съобразил двойнствения характер на обяснението на подсъдимия и не е направил съпоставка между тези обяснения и останалите събрани по делото доказателства. Видно от изготвената графическа експертиза, представения като оригинален сертификат, който е със син подпис и със син печат, всъщност не представлява оригинал, а представлява изработен документ, т.е. принтирано е на цветен лазерен принтер, което говорело, че става въпрос за размножаване на един оригинал в няколко различни варианта, при които се променят само номерата, не е взел предвид писмото на Началника на лаборатории „Рамус“, в което се сочи, че два от посочените ИД номера изобщо не фигурират в списъците на лаборатории „Рамус“, а третият е за изследване на друго лице, както и че през 2021 г. на Г., в която и да било лаборатория „Рамус“ не е извършвано изследване за наличие на коронавирус по метода ПСР. Т.е. всички обяснения на подсъдимия, където той бил ходил в лаборатории „Рамус“, защото той посочва, че е ходил в лаборатория „Рамус“ където му е бил взет ПСР-тест и от там бил получил сертификатите не отговаря на истината. Също така следвало да се има предвид, че няма основание който и да било лаборант да издава неистински сертификати, ако лицето наистина е отишло и е дало материал за изследване. Неистински сертификати се издават когато лицето не е дало материал за изследване и за тези сертификати обикновено се плаща. Там плаща този, който е заинтересован и това е този, който ще ползва неистинския сертификат, за да придаде вид пред контролните органи, че всъщност сертификатът е истински. В този смисъл счита, че е безспорно установено както обстоятелството, че Г. е ползвал документите, предмет на обвинението, което не се оспорва и от самия Г. и неговата защита пред РС, така и знанието на Г., че тези документи са неистински и че същите не са издадени от лаборатория „Рамус“ и че не отразяват извършено на него изследване, тъй като такова изследване изобщо не е правил. Поради това моли съда

да отмени постановеното оправдателно решение и да постанови ново, с което да признае Г. за виновен в извършването на престъплението, за което е предаден на съд, като му наложи наказанието, поискано пред първата инстанция.

В пледоарията си, защитникът на обвиняемия- адв. М. излага предимно житейски съждения при анализа на атакувания акт, като сочи, че не се доказало по делото относно деянието, че обвиняемият е знаел, че ползва неистински частни документи. По направеното възражение в с.з. относно нов довод, че обстоятелството, че през 2021 г. подзащитният й не е имал взета проба, не е направен тест в лаборатория „Рамус” сочи, че същото е неоснователно. Това, че той е представил един тест, за който той знае, че това е лаборатория на „Рамус”, тъй като е минал през цялата процедура за взимането на теста, платил си е таксата, говори, че той така или иначе поне един път е отишъл в някаква лаборатория, защото лабораториите никнели като гъби, кои редовни, кои нередовни, но това не било грижа на клиентите. Самото обстоятелство, че издаденият сертификат наподобява бланката на лаборатория „Рамус” говорел, че по принцип е имало намерение да се заблудят клиентите, които отиват за вземане на ПСР-тест в тази лаборатория, че дават проба в лаборатория „Рамус”. Никъде по делото нямало някакво доказателство, че подзащитният й се бил усъмнил в легитимността на тази лаборатория или в самата легитимност на взимане на пробата, защото предположенията са много. Можело да е била взета в лаборатория „Рамус” но да не е заведено в дневника с оглед материален интерес, спестяване на данъци и др., но не смята, че показанията, обясненията на подзащитния й в с.з. РС ги е обсъдил заедно с другите доказателства по делото, но следвало да се посочи, че други доказателства, посочващи как е взета пробата и относно умишъла на подзащитния й дали е знаел или не е знаел, че той не отива в лаборатория за вземане на проба, която ще бъде по етапния ред. Нямало никакви други доказателства, единствено обяснението на подзащитния й, което било подробно и говорело, че е запознат с реда на вземане на пробите, получаване на удостоверение, заплащането на сумата. Смята, че липсва субективната страна на деянието, на умишъла на подсъдимия да извърши престъпление, той е действал правомерно - отишъл в някаква лаборатория и е дал проба. С оглед на това моли съда да потвърди решението на РС Трън като правилно и законосъобразно.

Обвиняемият не се явява и поради това не е изразил становище в последна дума.

Пернишкият окръжен съд, след като разгледа обжалваното решение независимо от основанията, посочени от страните, като взе предвид е техните възражения и служебно по реда на чл. 313 и 314 от НПК установи следното:

Атакуваното по реда на въззивния способ за съдебен контрол решение не отговаря на изискванията на чл. 305, ал.3, вр. чл. 301, ал.1, т.1, вр. чл. 107, ал.5 НПК. В този смисъл, съдът споделя доводите на представителя на Окръжна прокуратура –Перник, като намира за основателни съжденията на прокурора, че мотивите на първостепенния съд са вътрешнопротиворечиви, взаимноизключващи се като значение и смисъл, до степен, че самата им лаконичност води до невъзможност да се разбере и на база какви факти, съдът е основал правните си изводи. Следва да се посочи, че основателно прокурорът изтъква, че съдът освен че абсолютно дословно в акта си е възпроизвел постановлението на прокурора по чл.78а НК, то съдът почти не е изложил доводи относно събраната по делото доказателствена съвкупност, като напълно липсва анализ на същата, в които да се изяснят

противоречията в нея, при положение, че в акта си съдът сочи, че доказателствата били „нееднозначни” и при положение, че съдът ги е приел за еднозначни не става ясно кои от тях кредитира и защо и кои отхвърля като достоверност и с какви аргументи. Дословното възпроизвеждане на казаното от граничните служители при разпитите им в хода на досъдебното производство, не може да се приеме за доказателствен анализ. На следващо място, и както правилно посочва представителят на държавното обвинение, съдът дори не се е спрял и на извършената по делото експертиза /като само е посочил, че я кредитира и е извадил цитати от същата, но не е посочил какви изводи извежда от нея, като в началото на описанието на доказателства е посочил, че има такова заключение и е цитирал частично въпросите, обследвани от него, но правни изводи в тази насока изцяло липсват/, като ако не кредитира експертизата или я смята за неотнормисима е следвало да го посочи в мотивите си, при анализа на правната страна на деянието, ако пък я кредитира- също. Вместо това видно от мотивите на районния съд, то такива почти липсват, като лаконичността им, може и следва да се приравни на липса на мотиви. Това е така тъй-като, при запознаване със същите неминуемо прави впечатление, че след като дословно е пресъздадено в съдебния акт постановлението на прокурора, то след него вместо изложена фактическа обстановка какво съдът приема, че се е случило в обективната действителност на база на събраната по делото в хода на ДП доказателствена съвкупност, то изцяло липсва не само фактическа обстановка /като не може да се приеме и че такава е добре описана и в самото постановление/, но и на база какви доказателства е изведена такава /като е „преписана само фактологията на датите на пътуването през ГКПП-то” и кой свидетел от полицаите какво е казал- без впоследствие да се каже и дума дали се кредитират показанията им или не и защо/, след което директно съдът е посочил, че от една страна- на стр. 4 от решението на първоинстанционния съд, втория абзац е описано следното:” От събраните по делото доказателства не може да се направи извод, че въпросните ксерокопия на сертификат с лабораторен ID: ****/28.01.2021г., ID: 2637521/06.02.2021г. и ID: ****/12.02.2021г. от СМДЛ РАМУС“ ООД ГРС., издадени на името на на В. Р. Г. имат характеристиките на документ по смисъла на закона, на частен такъв и са представени от обв.Г. при преминаването му на процесите дати, за които е привлечен като обвиняем в пет случая на следните дати: 29.01.2021г., 31.01.2021г., 06.02.2021г., 13.02.2021г., и 14.02.2021г. След което на стр. 5 от мотивите пък следва - възпроизвеждане на законовата дефиниция за частен и истински/респ. неистински такъв/ документ –арг от чл.93, т.5 и т.6 от НК, като в пълен противовес на приетото, че сертификатите са „документ” на стр. 4, и на следващите две страници съдът излага контрааргументи, че „не са документ”, впоследствие на много места отново „говори“, че са документ и то частен такъв, и по този начин въобще не става ясно в крайна сметка каква теза застъпва съда- са или не са документ представените сертификати /копия от такива/. Това смислово объркване следва цялото изложение на съда, като нещо повече –стига се дотам –съдът да задава въпроси, което е абсолютно недопустимо в мотиви на съдебен акт /стр.6-трети абзац, посл. изречение/, в акта си съдът следва да дава отговори- не да задава въпроси по обвинението.

Няма ясна воля и защо според съдебния състав ако не са документ /като е цитирана и дефиницията и за неистински документ чл.93, т.6 от НК, без да са излагани съждения защо биха били приети за неистински документите или не са документи, не става ясно поради противоречие в мотивите/, изведнъж следва извод, че „ксерокопията на документи” не са документи/. Отделно не става ясно, тази амалгама от съждения на база какъв доказателствен материал се извеждат такива изводи, защото анализ на събраните по делото множество гласни и писмени такива напълно липсва, като в началото и впоследствие в правната страна съдът действително цитира частично показания на свидетелите- полицейски служители били на смяна по време на преминаването на границата на обвиняемия, но не прави анализ на показанията им /още повече, че част от тях заявяват и че „познават обвиняемия по физиономия”/ какви факти приема за доказани не става ясно при положение, че при описанието на правната страна, съдът се задоволил само да каже, че доказателствата са „разнопосочни“, тоест не са еднопосочни, както е посочил, но в какъв смисъл и защо счита че това е така и в какво приеме, че има противоречия не става ясно.

Нещо повече, видно от материалите по ДП, то в хода на същото са били разпитани в качеството на свидетели и всички гранични полицейски служители- /в това число и техният началник- С. М. В./, свидетелите- А. Б. М., С. М. В., Н. И. Д., И. Б. Б., И. Е. Т. и З. В. М., чийто показания са били дадени по досъдебното производство; пред които се твърди лицето да е представяло процесните сертификати на описаните пет дати и три броя сертификати. Така в хода на досъдебното производство са били разпитани в качеството им на свидетели посочените лица, като видно от разпитите на същите, то в посочения темпорален диапазон обвинението на съответните дати, същите са били на работа и именно пред тях се твърди обвиняемото лице да е представило оригиналите на процесните „сертификати“, както и в разпитите си едновременно служителите заявяват, че са имали разпореждане да събират копия на същите, след като им се представи оригинала и извършат сравнение на същия с копието. Представена е и съответната писмена документация, видно от която именно на посочените дати всеки един от тях е бил на работа на посоченото ГКПП. Разпитан е и разузнавач- А. М., в това число и досежно запитването да лабораториите. Тоест не става ясно, тъй-като показанията на тези свидетели въобще не са били обсъждани /а само цитирани/, при положение, че същите са преки очевидци на деянията, какво е приел първостепенният съд, за да отхвърли обвинителната теза, при положение, че самият обвиняем в обясненията си, както в хода на ДП, след привличането му като обвиняем, така и в съдебно заседание пред първата инстанция, не отрича, че на процесните дати е преминавал ГКПП-С. –посока С. и че е представял оригиналите на сертификатите, а служителите са си оставяли копие в съответната служебна документация. Няма доводи и защо тогава съдът е приел, че ксерокопията не са документи и не е посочил, откъде извежда този извод, при положение, че не се спори, че същите съответстват на първообразите на трите сертификата, които е представило лицето /обвиняемият не отрича това обстоятелство/. Напротив, защитната теза на обвиняемия Г., е че „не е знаел, че сертификатите за отрицателен ПСР, които е представял са фалшиви“. Същият твърди, както се възразява и във възразенията на защитата пред ПОС, като необследвано обстоятелство, че „в обясненията си в съдебно заседание същият /обвиняемият/ изрично е обяснил, че е правил многобройни изследвания в различни лаборатории в С., в зависимост от натовареността им и местоположението си, тъй като в Република С. му се е налагало да пътува често по здравословни причини. Във всички тях същият /и заявено от защитата/ е преминавал през еднакви процедури, заплащал е изследванията си и е получавал необходимото удостоверение с посочения резултат, който единствено го е интересувал. Не се е интересувал от външната страна на удостоверенията и едва след като се е запознал със експертизата на в.л. е узнал, че представените поделото фотонния от сертификати са неистински, като това настоящият съд приема за негова защитна теза, и проява на двойствената природа на обясненията на обвиняемия, като средство за защита и като доказателствено средство, като в случая съдът ги приема като защитна версия. По делото защитата възразява и, че няма приложени доказателства, установяващи, че през посочения период няма направени от него тестове за COVID-19 в СМДЛ ”Рамус”ООД гр.С., във всичките им лаборатории, тъй като обвиняемият не можел да помни кога и къде си е правил тестове през 2021 г. с оглед направените от него, както посочва защитата и обвиняемият, многобройни изследвания. Още повече, че СМДЛ ”Рамус” ООД С. имало много лаборатории в С., а не само една, която можела евентуално да бъде запомнена. Отговор на тези възразения на защитата липсват пред първата инстанция, като този ключов момент изцяло е пропуснат в мотивите, като както и прокурорът при ОП-Перник сочи, във въззивното производство, то по делото е налично писмо от представляващия лаборатории „Рамус”-доц д-р Р. Д. М. изх.№ 89/15.04.2021г. от управителя на „Самостоятелна медико-диагностична лаборатория- Рамус“ ООД, с ЕИК 130586470, със седалище и адрес на управление: гр.С.- 1527, район Оборище, ул.“Ангиста“ 2-4, с което уведомяват, че: 1.На лицето В. Р. Г. с ЕГН: ***** не са били извършени изследвани с PSR тест на датите 28.01.2021г., 06.02.2021г. и 12.02.2021 г. от лабораторията, респективно не са издавали удостоверяващи документи за изследвания на тези дати; 2. В информационната им система не фигурират амбулаторни I D **** и **** за времето 01.01.2020г. до 12.04.2021г..

Амбулаторен ID **** фигурира в системата им от дата 13.10.2020г., но се отнася до лицето Е. И. З. На лицето В. Р. Г. не са били извършени изследвания за коронавирус през 2021г. Това лице има извършвани кръвни изследвания в тяхната лаборатория на датите 12.02.2020г., 05.03.2020г., 26.03.2020г., 16.04.2020г. и 07.05.2020г., което означавало според прокурора, че той не е ходил в лаборатория „Рамус“ ООД за ПСР тестове. След като той не е ходил на изследване в лаборатория „Рамус“ ООД, следвало да се отбележи, че истината е, че той не е правил изследвания и е знаел, че това са неистински документи, но ги е ползвал да преминава незаконно през границите на Република България, като с тези доводи прокурорът възразява срещу лаконичното заключение на първостепенния съд, че субективната страна на деянието не е доказана, като според представителя на държавното обвинение лицето много добре е знаело как изглежда истинско изследване и че не е ходило в лабораториите през 2021 г. Съдът намира, че тук следва да посочи, че освен противоречивостта на мотивите на първата инстанция, тангираща с липса на такива, няма обсъждане на тези обстоятелства по делото, още повече че и защитата има възражения в тази насока /че не е обследвано дали лицето е посетило всички лаборатории „Рамус“ на територията на гр. С. за процесния период/. Така се установяват в хода на съдебното следствие и нови факти, необследвани от първата инстанция, като същите са били налични и пред нея. Вместо това, съдът не е обсъдил и писмото, в кориците на ДП от представляващия лаборатория „Рамус“, като видно от служебно извършена справка в ТР /Търговския регистър/, то лицето до което е било адресирано процесното писмо, изпратени на адреса на седалището на лабораториите, посочено в сайта на ТР, е именно-д-р доц.Р. Д. М..Тоест не е изследван и въпросът дали в бланките на сертификатите не стои неговото име и подпис, а не това на лаборант, което пък има отношение към съответния вид документ- в този смисъл разгледан и през призмата на ТР 2 от 2011 г. на ОСНК на ВКС- т.2 от същото относно въпроса кога лекарите попадат в хипотезата на чл. 93, ал. 1, б. „б“ НК- въпрос на който първата инстанция не се спряла въобще/. Такива анализи въобще не са правени по делото, при положение, че такова възражение на защитата е имало и пред него и се поддържа и пред въззива и респ. същото би имало пряко отношение към решаващите правни изводи, ако първата инстанция да би го изяснила този факт. Отделно от това, при цитиране само на дефинициите за „частен“ /по аргумент на дефиницията за официалния/ и „неистински“ документ от НК, без същите да се съотнесат към доказателствата и фактите по делото, даже не става ясно как съдът приема, че е налице частен документ, при положение, че не е обследвана правната характеристика на този документ, като това се отнася и за истинността, респ. неистинността на документа, като следва да се посочи, че на места и съдът говори за вярно и невярно съдържание на документа и смесва отделните правни понятия.

Нещо повече съдът сочи, че съдебната практика, приемала, че ксерокопието не е документ. Тук при така заявеното декларативно изречение от съда, следва да се посочи, че съдебната практика, обективирана в множество решения на Върховния съд е в точно обратния смисъл- така в множество решения на ВКС е посочено, че –„Копието не променя характера на удостоверените в документа обстоятелства.... Съдът дължи да отбележи, че частните документи съдържат изявления на равнопоставени частноправни субекти, които са насочени към постигането на съгласие относно пораждане, изменение или прекратяване на правоотношение. Фактът, че ксерокопие на Диплома за средно образование е представено на служител на ОПП-СДВР, по никакъв начин не рефлектира върху съставомерността на деянието. Това е така, защото инкриминираният неистински документ като изявление е достигнал до знанието на адресата. Копието на документ е също толкова годеен предмет на документно престъпление, както и оригинала...”,“Фактът, че предмет на престъплението е незаверено копие на официален документ, не изключва съставомерността на деянието. Практиката на Върховната съдебна инстанция изобилства със случаи на инкриминирани копия на официални документи (включително и незаверени), като ВКС не веднъж е имал възможност да подчертае, че копията на документи са годеен предмет на документно престъпление, тъй като носят всички белези на документ по смисъла на НК. Те представляват конкретно писмено волеизявление на определено лице, което има правно значение и е обективирано с писмени знаци върху траен носител. За наличието на

официален документ не следва да се изхожда само от изискванията за правната му валидност и доказателствена сила, а и от годността на документа да създаде заблуждение у другото, че е издаден по установения ред и форма от длъжностно лице в кръга на службата му или от представител на обществеността в кръга на възложените му функции дори и копието да не е надлежно заверено, то това не променя характера му на документ” – из-Решение № 410 от 6.11.2014 г. на ВКС по н. д. № 1194/2014 г., I н. о., Решение № 279 от 21.05.2014 г. на ВКС по н. д. № 780/2014 г., I н. о., Решения №2 от 04.02.2010 г. на ВКС по н.д. № 660/2009 г., Решение № 333 от 07.10.2008 г. на ВКС, по н.д. №340 от 2008 г. на трето н.о. на ВКС, Решение №151 от 07.06.2011 от ВКС по н.д. №724/2010 г. на второ н.о., такива доводи се съдържат е в Решение № 70 по н.д. №1901 от 2014 г. на ВКС-а.). Решение №410/06.11.2014 по дело №1194/2014 на ВКС, НК, I н.о., докладчик съдията Мариана Костова посочено, че –,...При така установените факти правилно е прието, че деянията на осъдения осъществяват от обективна и субективна страна състава на чл. 316 във вр. чл. 308, ал. 2 от НК. Съставът на престъплението е субсидиарен спрямо предходните състави на документни престъпления, доколкото предполага единствено ползването на опорочения документ, който се представя, за да удостовери отразените в него факти – в случая, наличието на завършено от осъдения висше образование, в двете образователни степени. Престъплението е резултатно, като резултатът се изразява в узнаването за документа от лицата, на които той се представя, което в случая е изпълнено. Престъплението е възможно само при пряк умисъл, който е налице и се обективира от действията на осъдения Д. – представянето пред длъжностните лица на неистинските документи със знанието за тяхната неавтентичност, което знание не е спорно по делото. Известно е, че определението на понятието „неистински” документ, което има и своята легална дефиниция в чл. 93, ал. 1, т. 6 от НК, не включва съдържанието на писменото изявление като елемент на този документ, а от значение е само дали авторът, посочен в него, действително го е съставил.Липсата на оригиналите на двете дипломи по делото не прави деянието несъставомерно, каквото е основното възражение в искането за възобновяване на делото. Не могат да бъдат споделени доводите относно естеството на представените от осъдения документи като копия и невъзможността те да бъдат предмет на неавтентично документиране. Тези доводи не съответстват на закона, съдебната практика и правната доктрина. Изхождайки от дефинитивната същност на документа като конкретно писмено изявление на определено лице, което изявление притежава пряко или косвено правно значение, доктрината последователно е приемала преписите (с официална или частна заверка), както и копията, за документи, които могат да бъдат предмет на подправка, респ. на преправяне (в този смисъл вж. Ив. Н., Наказателно право, Особена част, том втори, л. 123 и сл., издание 1959 година). Отчитайки променената обществена и технологична среда, няма причини да отречем тези характеристики на съвременните копия на документи, доколкото те са масово ползвани в документооборота и приложими за установяване съществуването или не на определено правоотношение. Ако то не е било обективно проявено, ще сме изправени пред т. нар. „лъжливо документиране”, но ако неавтентичен е авторът на документа, тогава е налице „неистински” документ, какъвто е настоящият случай (в този смисъл и р. № 259/2013 година на ВКС, II НО, решение № 429/2005 година на ВКС, I НО, решение № 290/2009 година на ВКС, I НО и др.). В хода на наказателното производство авторът на неистинските документи не е бил разкрит, затова и наказателната отговорност на осъдения Д. е ангажирана само за ползването им – по чл. 316 във вр. чл. 308 от НК, като представените копия от дипломи са приети от съответната администрация за удостоверяване на подлежащите на това факти и обстоятелства и така документът е проявил правното си значение...”. Цитираната съдебна практика е приложима в настоящия казус, доколкото се отнася до представени пред длъжностни лица /гранични полицаи/ незаверени ксерокопия от „сертификати за отрицателен ПСР тест”, като съдът не се е спрял въобще на този въпрос. Не е обсъдил и при положение, че веднъж приема, че сертификатите са документ, впоследствие самоотрича това свое съждение /стр.4 и следв. Две страници/- ако са документ, какъв са –частен, официален, истински, неистински, като е следвало да обсъди и какви факти закрепват същите- с правно значение или не, удостоверяват ли такива факти, при положение, като такива доводи

отсъстват и в постановлението, сезирало съда. При положение, че съдът е длъжен да обследва същото и при изпълнение на задълженията си по чл. 377 НПК / Чл. 377. (1) (Предишен текст на чл. 377 – ДВ, бр. 42 от 2015 г., изм., бр. 7 от 2019 г.) Когато не са налице основанията на чл. 78а от Наказателния кодекс или когато е допуснато отстранимо съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване на процесуалните права на обвиняемия по чл. 249, ал. 4, т. 1, съдът прекратява съдебното производство и връща делото на прокурора./, то в случай, че съдът е забелязал дефиците в същото, не е следвало да ги пренася в своя акт, а евентуално да упражни правомощията си по реда на чл. 377 НПК. Още повече, че се касае за сензитивен обществен въпрос, в условията на глобална пандемична обстановка и са налице и наднационални актове, касаещия същия / в това число водещият документ в тази насока- Регламентът за въвеждането им, който съгласно чл. 5, ал.4 от КРБ е с приоритет над вътрешното ни право- РЕГЛАМЕНТ (ЕС) 2021/953 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 14 юни 2021 година относно рамка за издаването, проверката и приемането на оперативно съвместими сертификати за ваксинация срещу, направено изследване за и преболедуване на COVID-19 (Цифров COVID сертификат на ЕС) с цел улесняване на свободното движение по време на пандемията от COVID-19, където пространно е обяснена правната същност на тези документи, и в множество аспекти са обяснени всички видове сертификати в това число и процесните- за изследване по метода ПСР, така напр. в чл. 42 от Регламента е посочено- Сертификатите за отрицателен резултат от направен тест за COVID-19, издадени от държавите членки в съответствие с настоящия регламент, следва да се приемат при едни и същи условия от държавите членки, които изискват доказателство за направено изследване за инфекция със SARS-CoV-2, за да предоставят освобождаване от ограниченията на свободното движение, въведени с цел ограничаване на разпространението на SARS-CoV-2....”, като на база положените постулати от регламента видно и от достъпната публично информация на сайта на Министерство на здравеопазването, тези въпроси са обяснени и дефинирани- в това число и с качени на сайта -Заповеди на министъра на здравеопазването и за вида и формата на съответните сертификати, и образци на същите, като в отделен разяснителен раздел на сайта на Министерството е изяснена и същността на процесните сертификати, визирани в регламента- За „зелен сертификат“ се признават трите вида Европейски цифров COVID-сертификат: За ваксинация срещу COVID-19; За преболедуване на COVID-19, доказано с ПСР-тест; За отрицателен резултат от проведено изследване с ПСР-тест или с антигенен тест./какъвто е процесният случай/, 2. „Зелен сертификат“ за преболедуване на заболяването COVID-19, доказано с бърз антигенен тест. Документът важи една година на територията на България.3. За „зелен сертификат“ се признават и резултатите от лабораторни изследвания за антитела. За да получите удостоверението за наличие на антитела, стойностите на антителата срещу SARS-CoV-2 трябва да са доказани чрез количествено изследване на Anti-SARS-CoV2 IgG и да надхвърлят 150 BAU/ml. Документът е със срок на валидност 90 дни и важи само на територията на България.4. За „зелен сертификат“ се признават и аналогични документи за ваксинация, за изследване и за преболедуване (доказано с ПСР или с антигенен тест) за лица, ваксинирани, преболедали или изследвани извън страната./. Действително същият е приет след самите дати на деянието, но е бил в сила към момента на постановяване на решението на съда –м.окт.2021 г., още повече че регламентът урежда и заварените положения, а и към момента на деянията е действала изрична Заповед на министъра на здравеопазването – Заповед № РД -01-50 ОТ 26.01.2021 г./. Следва да се посочи и още един детайл- на сайта на Министерство на здравеопазването са качени в списък –лимитативно изброени всички лицензирани лаборатории за извършване на ПСР-изследване, което респ. означава, че същите подлежат на лицензионен режим, където присъства и СМДЛ Рамус гр. С., тоест отново възниква въпросът за формата на процесните сертификати и лицето, което подписва същите- като на съда е убегнал и този анализ, а същият е относим и към обстоятелството е ли документ сертификатът, и какъв документ е – по арг. И на залегалите постулати в ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 3 ОТ 23.03.1982 Г. ПО Н. Д. № 12/1981 Г., ПЛЕНУМ НА ВС, публикувано в Сборник постановления и тълкувателни решения на ВС на РБ по наказателни

дела 1953-1990, стр. 351, пор. № 118, където е дефинирана и разликата между частен и официален документ, удостоверителен и диспозитивен документ, истински и неистински документ, и са обяснени отделните състави на документните престъпления. При извод че процесните сертификати, респ. копия на такива- са или не са документ, какъв документ са, ТРС е следвало да изложи аргументи за своите изводи, като такива, както съдът посочи по-горе липсват в „мотивите на съда“. Така при положение, че ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 3 ОТ 23.03.1982 Г. ПО Н. Д. № 12/1981 Г., ПЛЕНУМ НА ВС, е основополагащо досежно основни правни постулати в посочения смисъл, а именно- че- Предмет на документните престъпления по НК (НАКАЗАТЕЛЕН КОДЕКС) са конкретни и изрични писмени изявления на определени лица, които имат пряко или косвено правно значение. Документът съдържа факти или обстоятелства, или пък твърдения за съществуването иди не съществуването на такива факти или обстоятелства, които пораждат, изменят, погасяват или установяват права и задължения или правоотношения. Документът представлява материализирано мисловно съдържание, изразено с помощта на писменоезиковата форма... т.3 от ППВС- Определение на понятието официален документ е дадено в чл. 93, т. 5 НК. При документната подправка по чл. 308 и 310 НК, когато формата и редът за съставянето на документа не са установени с нормативен акт, за наличието на официален документ не трябва да се изхожда от изискванията за правната му валидност и доказателствената сила а от неговата годност да създаде заблуждение у друго /именно такова заблуждение е създадено в процесната хипотеза/. В тези случаи за съставомерността на деянието с без значение дали той е издаден във форма на служебна бележка вместо удостоверение, дали е подписан от едно вместо от две лица, дали има изходящ номер, или няма такъв, дали има, или няма, дата, дали, е поставен, или не е поставен печат (когато не е задължителен). Достатъчно е той да може да се възприеме от лицето, на което е предявен, като редовен официален документ. Частен е всеки документ, който е съставен от недлъжностно лице лично или като представител на друго частно лице, както и когато е съставен от длъжностно лице не в кръга на службата му или от представител на обществеността извън кръга на възложените му функции... Т.6 ППВС- В чл. 93, т. 6 НК е посочено кой документ е неистински. По аргумент от противното основание следва, че истински документ е този, който представлява конкретно писмено изявление на лицето, което действително го е съставило. Определението на понятието неистински документ, дадено в чл. 93, т. 6 НК, не включва съдържанието на писменото изявление като елемент на този документ /вместо това такива съждения има в акта на ТРС/. Следователно дали документът е с вярно или с невярно съдържание е без значение за неговата неистинност /като и такива доводи има в мотивите на съда, без да е нужно да се изследват при вида на повдигнатото обвинение/. От значение е дали авторът, посочен в документа, е действително съставил документа /като точно това обстоятелство ТРС не е обследвал/. Законът свързва неистинността единствено с автора на документа - с произхода на документа. Затова документът ще е неистински и когато е с вярно съдържание, ако посоченият в него автор не е действителният. Т.7 ППВС7. В практиката се допускат грешки при разграничаване на диспозитивните и удостоверителните документи, в резултат на което в някои случаи неправилно се приема, че диспозитивните документи могат да бъдат предмет на лъжливо документиране. Диспозитивните документи представляват първично изявление на автора. По своята същност изявлението изразява разпоредителни действия - да се изплати или да не се изплати определена сума, разрешение за сключване на граждански брак от непълнолетни лица, разпореждане с недвижими имоти чрез завещание, дарение или сделка и т. н. Такива са и различните административни актове - заповеди, разпореждания и др. Диспозитивните документи не удостоверяват факти, събития или обстоятелства извън самото изявление. Затова те не могат да бъдат и предмет на лъжливо документиране по чл. 311 - чл. 314 НК. Удостоверителните документи установяват съществуването или несъществуването на определени факти, събития или обстоятелства, които авторът възпроизвежда в документа - за количеството на извършената работа, за качеството на определена стока, за здравословното състояние на дадено лице/каквато е процесната хипотеза/ и др. С оглед удостоверителната функция на този вид документи те могат да бъдат с вярно или с невярно съдържание. Ето защо само удостоверителните

документи могат да бъдат предмет на лъжливото документиране по чл. 311 - 314 НК. Съставянето на неистинския документ по смисъла на чл. 98, т. 6 НК представлява първично обективизиране на конкретно писмено изявление. То се изразява в непосредствено материализиране на изявлението от лице, различно от посочения в документа автор. За съставянето на неистински документ деецът ще носи отговорност по чл. 308 - 310 НК и Престъплението по чл. 308 НК е завършено със съставянето на неистинския официален документ, който съдържа всички реквизити по чл. 93, т. 5 НК. Ако за съставянето му са необходими не едно, а няколко действия - например поставяне на подписите на повече от едно длъжностно лице или на печат, когато те са задължителни, ако не са извършени всички действия, ще е налице опит. За съставомерността на деянието по чл. 309 НК от обективна страна е необходимо освен съставянето на неистински или преправянето на истински частен документ още и неговата употреба от деец, за да докаже, че съществува или не съществува, или че е прекратено или изменено някое право или задължение, или някое правно отношение. Деянието ще бъде довършено, когато документът е употребен, т. е. когато е осъществена и втората съставка на двуактното престъпление. Употребата ще е налице с представянето на документа пред съответното длъжностно лице в държавен или обществен орган или пред частно лице. Престъплението по чл. 309 НК може да бъде извършено от всяко наказателно отговорно лице. Деянието по чл. 309, ал. 1 НК ще бъде довършено, когато документът е употребен. Употребата ще е налице с представянето на документа пред съответното длъжностно лице или частно лице. Съставът на чл. 316 НК /каквото е обвинението в процесния случай вр чл. 309, ал. 1 НК/, която представлява една от най-разпространените форми на т.нар. престъпно ползване на документ вкл.- от обективна страна деецът използва неистински /каквито са твърденията в казуса/ или подправен, документ с невярно съдържание, при условие, че не отговаря за съставянето на използвания документ. При условие, че деецът е съставил някои от инкриминираните документи, то отговорността за престъпното съставяне ще погълне отговорността по чл. 316 НК. В този смисъл се приема, че отговорността по чл. 316 НК е субсидиарна. За съставомерността на деянието по чл. 316 НК е без значение, дали е ангажирана отговорността на съставителя на неистинския или документа с невярно съдържание. Съставителят на документа може да не е известен. Ползването на документа по смисъла на чл. 316 НК се изразява в неговата употреба пред трети лица и то съобразно предназначението му, за установяване на определени факти с правно значение, в случая пред граничните власти. Престъплението по чл. 316 НК може да се извърши само при пряк умишъл. Деецът трябва да съзнава, че използва неистински, преправен или документ с невярно съдържание, както и че ползва този документ пред трето лице. В мотивите на съда, разсъждения в посочения смисъл липсват-декларативното посочване на дефинициите за частен и неистински документ, не е мотивиране на съдебен акт, ако не бъде съотнесено към конкретиката на казуса и не се извърши правен анализ на база посочените понастоящем постулати, за да стане ясна волята на съда, и респ. неговите изводи да бъдат обосновани. Следва да се отбележи, че освен за обективната страна, основателно е възражението на прокуратурата в с.з., че съдът не се е спрял в детайли и на субективната страна при положение, че както се посочи по –горе от настоящия съд, се касае за престъпление, което може да се извърши само с пряк умишъл. Така основателно прокурорът възражава, че съдът е приел обясненията на обвиняемия, но дори не е отчел и тяхната противоречивост- при положение, че се установява, че през 2021 г. лицето не е ходило на изследвания, тогава е следвало да е наясно при положение, че за субективната страна се съди от обективните действия на лицето- че не са му правени тестови ПСР и представя неистински документи пред граничните власти с цел безпрепятствено преминаване на граничния контрол. Доводи в тази насока отсъстват в съдебния акт.

В заключение на всичко гореизложено, следва извод, че съдебният акт, протестиран пред ПОС, не отговаря на изискванията на чл. 305, ал. 3, вр. чл. 301, ал. 1, т. 1, вр. чл. 107, ал. 5 НПК. Буквалното, логическо и семантично тълкуване на обективизираната в цитираните норми законодателна воля обосновава категорично заключение за установен стандарт на първоинстанционния акт, като форма и съдържание. Няма никакво съмнение нито в съдебната практика, нито в правната доктрина, че обсегът на възложените задължения на

първата инстанция при обявяване на решение /респ. присъда/, е да посочи установената фактическа обстановка; да отдели спорното от безспорното; да направи подробен анализ на събраните доказателства, като опише кои кредитира и кои не; да посочи въз основа на кои от тях е приета за установена фактическата обстановка; да изложи чрез вътрешното си убеждение доводи за приложимото право; да отговори на всички доводи и възражения на страните. В същият смисъл е и постановката на международното право, като съгласно чл. 6, т.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, всяко лице има право на справедлив процес пред независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона, който да гледа делото му и след това да се произнесе по наказателното обвинение от фактическа и правна гледна точка, като съобразността с тази разпоредба трябва да се преценява в обхвата на наказателното производство от започването до неговото финализиране, включващ и правото на обжалване.

В контекста на установения в чл. 6, т.1 от КЗПЧОС и разискван в настоящия казус нормативен регламент, практиката на Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ е константна и последователна, че вътрешните съдилища трябва да излагат с достатъчни яснота и изчерпателност мотивите в решенията си, което предполага пълноценното упражняване на правото на защита и обжалване. Липсата на съображения ограничава справедливостта в процеса.

Изготвеният от първата инстанция съдебен акт възпроизвежда почти дословно описаната от прокурора в предложението по чл. 78а НК фактология на инкриминираното деяние, в извършването на което е обвинен подсъдимия, като на база тази обстановка извежда обратни правни изводи на тези от постановлението /тоест разликата е само в правната страна/. Вместо да извърши дължимия доказателствен анализ, като оцени доказателствата и средствата за тяхното установяване от гледна точка надеждност и достоверност, както и да ги разгледа във взаимната им връзка в действителност и подробно, решаващият първи съд се е задоволил да посочи декларативно, че престъплението не е доказано от обективна страна и от субективна страна, като не е направил анализ нито на фактите, нито на база същите, основани на доказателствен материал, намирайки се в коридора на делото, е извел обосновани правни изводи, напротив съжденията му освен крайно лаконични са и дълбоко противоречиви. На практика задълбочен правен анализ липсва. На следващо място, в мотивите си, районният съд нито е описал възражения на защитата, нито е дал правен и /или/ фактически отговор на същите.

Изложеното сочи на извод, че на практика липсват мотиви на постановения съдебен акт, защото липса на мотиви на съдебния акт се констатира не само когато такива липсват изобщо, но и когато те са толкова формални и незадълбочени, а в случая и противоречиви, че не дават възможност да бъде разбрано какво е възприел решаващият съд и по какъв начин е формирано вътрешното му убеждение. По отношение на съдебния акт на районният съд липсата на ясни мотиви се изразява и в липса на конкретен и аргументиран отговор на възраженията на защитата срещу повдигнатото обвинение /макар и резултатът да е оправдателен отговор се дължи/, като за страните не е налице възможност да разберат въз основа на какви съображения съдът е извел заключенията си. Очертаното процесуално нарушение несъмнено опорочава постановеното решение и е от категорията на абсолютните основания за неговата отмяна, защото накърнява процесуалното право на страните да получат в пълен обем защита на своите интереси, чрез достъп до съд и разглеждане на депозираните от тях възражения и доводи. То е и основание, за което въззивната инстанция по силата на правомощията си по чл. 314, ал.1 НПК е длъжна да вземе отношение и без изрично позоваване от страните /като в случая има такова от страна на представителя на ОП-Перник/.

При инстанционния контрол, съблюдавайки императивните предписания на чл. 13 и 14 от НПК, и в рамките на предоставените му процесуални правомощия, въззивният съд /втора първа инстанция по същество/ е длъжен внимателно да провери правилността на постановеното решение и задълбочено да изследва основателността на релевираните в жалбата или протеста /в случая/ оплаквания, като очертаната мисловна дейност следва да

бъде словно обективизирана по надлежния начин в мотивите на въззивното решение. Непълнотата във фактическите и правни съображения на контролирания съдебния акт, тангираща с липса на мотиви по направените в пледоариите доводи и възражения, препятства възможността на въззивната инстанция да реализира контрол за спазването на предявените към този съд процесуални задължения. И поради това, още веднъж следва да се повтори, че очертаните процесуални нарушения безспорно опорочават постановеното решение и са от категорията на абсолютните основания за неговата отмяна, защото неминуемо накърняват процесуалното право на страните в процеса /и защита, и обвинение/ да получат в пълен обем охрана на своите интереси, чрез достъп до съд и разглеждане на депозираните от тях доводи и възражения, по реда на инстанционната проверка.

Като взе предвид изложеното, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 5 от 08.10.2021 г., постановено по НАХД № 50/2021 год. по описа на Районен съд -Трън.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Районен съд -Трън.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на жалба и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____